

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2024 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Ł. B.**
skazanego art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt IX Ka 680/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Starachowicach
z dnia 17 lutego 2023 r, sygn. akt II K 352/23,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Starachowicach z dnia 17 lutego 2023 r. (sygn. akt II K 352/22) Ł. B. został uznany winnym ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. oraz czynu z art. 286 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił wyrok Sądu I instancji wyrokiem z dnia 27 lipca 2023 r. (sygn. akt IX Ka 680/23) w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie II i przyjął, że wszystkich czterech zarzucanych czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się w ramach jednego ciągu przestępstw w okresie od 8 lipca 2020 r. do 17 lipca 2020 r., w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Zakwalifikował to jako czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy z ustalonego przez Sąd II instancji stanu faktycznego w żadnym przypadku nie wynika, aby skazany działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym popełnienia przestępstwa oszustwa. Kwestia ta w żadnym miejscu uzasadnienia wyroku nie była nawet przez Sąd podejmowana, podczas gdy dla bytu tego przestępstwa, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu, konieczne jest wystąpienie szczególnej postaci zamiaru bezpośredniego, cechującego się dodatkowym znamieniem nastawienia psychicznego (nakierunkowaniem) sprawcy na popełnienie tego przestępstwa, co powinno prowadzić do wniosku, że oskarżony nie popełnił przestępstwa określonego w przepisie art. 286 § 1 k.k. i do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie skazanego.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, które nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie mogą być uznane za skuteczne. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego, utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy jedynie podzielił zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego. Należy pamiętać, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim mamy do czynienia w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązuje model apelacji pełnej (*cum beneficio novorum*). Polega on nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia, i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, nawet jeśli nie zostały one wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

W kasacji skarżący nie odnosi się do ewentualnie rażąco błędnego rozpoznania apelacji (a w tej kwestionowano m.in. ustalenia faktyczne oraz zasady swobodnej oceny dowodów), lecz koncentruje się na zarzutach naruszenia prawa materialnego, którego Sąd II instancji nie stosował, gdyż jedyną decyzją procesową w zakresie prawa materialnego było korzystne dla oskarżonego rozstrzygnięcie o włączeniu w ciąg przestępstw czynu pierwotnie przypisanego odrębnie. W tym sensie Sąd odwoławczy nie przeprowadzał własnych analiz prawidłowości kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego z art. 286 k.k., a jedynie pod kątem wypełnienia przesłanek z art. 91 k.k.

Wobec powyższego należało uznać, że kasacja nie spełniła minimalnych wymogów stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu, gdyż skarżący nie zdołał uzasadnić wystąpienia w sprawie naruszeń prawa mających charakter rażący oraz, co kluczowe – mających istotny wpływ na treść wyroku. To na skarżącym spoczywa ciężar wykazania powyższych mankamentów, które przekonałyby Sąd Najwyższy, że utrzymanie orzeczenia jest z punktu widzenia zasad rzetelnego procesu niemożliwe.

Należało zatem orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ms]